

Regel 1

Als je beste vriendin
een leuk idee heeft,
moet je wel zorgen dat
je zelf niet voor gek
komt te staan!

Regel 1

Ik loop met Margreet naar school en het valt me op dat ze knalrode wangen heeft.

‘Het is bijna Valentijnsdag,’ zegt ze opgewonden. ‘Weet jij al aan wie je een kaart gaat sturen?’

Ik kijk haar glazig aan. ‘Wat voor een dag?’ vraag ik, want ik heb er wel eens vaag over gehoord, maar wat het precies is, weet ik nog steeds niet.

‘Valentijnsdag!’ herhaalt ze. ‘Dan stuur je een kaart aan de jongen of het meisje die je leuk vindt, maar je mag je naam er niet onder zetten. In plaats daarvan schrijf je “Valentijn”, zodat diegene niet weet dat jij het bent. Spannend hè! Ik weet nog niet zeker aan wie ik een kaart ga sturen,’ gaat Margreet verder. ‘Maar ik had wel een idee: zou het geen goeie grap zijn als we aan alle sukkels uit de buurt een kaart sturen? Dan denken ze allemaal dat ze aanbidders hebben!’

Ik vind het meteen een supergoed idee.

‘Ik heb al twintig liefdeskaarten!’ zegt Margreet blij.

Zelf ben ik ook blij, ik vind het altijd wel leuk om mensen voor de gek te houden en nu is het eigenlijk alleen maar aardig, want die jongens denken dat ze stille aanbidders hebben en wij hebben veel plezier gehad!

‘Oké, dan kom ik na schooltijd naar jouw huis om ze te schrijven!’ zegt Margreet.

Als Margreet ’s middags voor de deur staat, drukt ze meteen een stapeltje kaarten in mijn hand.

‘Jouw namen staan er al op, nu alleen even schrijven en gummen!’ lacht ze en samen rennen we de trap op naar mijn kamer.

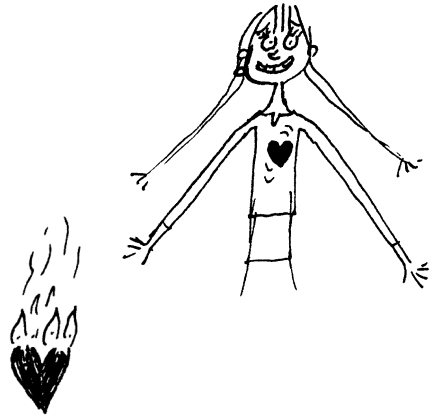
Julian, staat er met potlood in mijn eerste kaart. Ik lach, gum zijn naam uit en schrijf hem opnieuw boven aan de kaart, maar nu met pen. Julian, dat is een heel rare jongen die altijd gaten in het grasveld maakt omdat hij archeoloog wil worden. Hij heeft een beugel die met zo’n kap over zijn hoofd is gespannen, en dat is geen prettig gezicht. Er zitten namelijk allemaal kwijlrestjes aan het ijzer. Ik schrijf een mooi liefdesstukje en rol meteen over de grond van het lachen.

‘Ha ha ha, moet je lezen, wat ik aan die Julian heb geschreven met die buitenboordbeugel!’

Lieve Julian

Hartendiefje

Je bent zo mooi
Mijn geheime liefde
Mijn hart slaat over
Het staat in de fik
Ik geef je een kus
En ik geef je een lik

Liefs Valentijn

Margreet buldert ook van de lach. ‘Ha ha ha! Een lik! Aan zijn beugel zeker!’

Ik stop de kaart in een envelop, plak hem dicht en schrijf er nog een keer ‘Julian’ op. Daarna pak ik de volgende kaart. Max, staat daarop. Max, die lange slungel met dat kuiltje in zijn kin. ‘Daar kan ik wel iets leuks voor verzinnen,’ giechel ik.

Lieve Max

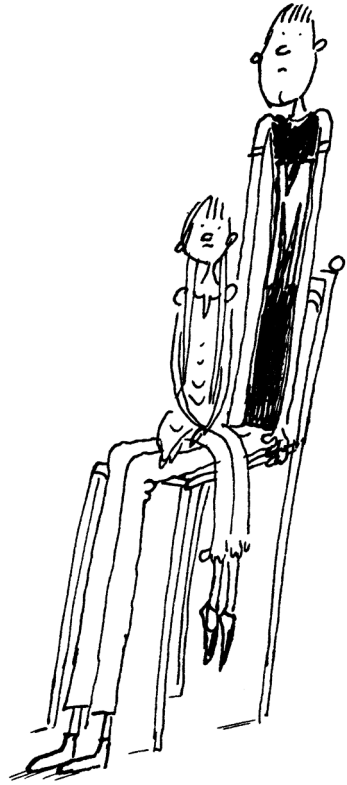
Je bent zo lang
Je bent zo groot
Het liefste zou ik in je klimmen
Of kruip ik op je warme
schoot
Van dat idee
ga ik al glimmen

Kusjes Valentijn

‘Ha ha ha!’ schatert Margreet nadat ze mijn tweede gedicht heeft gelezen. De tranen stromen over haar wangen. ‘Ik zie je al zitten bij die Max op schoot!’

Margreet schrijft zelf veel kortere kaarten, ze tekent er hartjes op en schrijft er *liefs Valentijn* of *kusjes Valentijn* onder. En dat is helemaal niet erg, want dan kunnen we samen extra hard om mijn liefdesgedichten lachen.

‘Nu eentje voor Sjoerd,’ giechel ik, en ik schrijf een kaart voor Sjoerd over zijn wilde haren en hoe graag ik erdoorheen zou willen woelen. Als we aan

het einde van de middag alle kaarten geschreven hebben, heb ik pijn in mijn buik van het lachen.

‘Morgenochtend vroeg gooien we ze in de bus,’ fluistert Margreet terwijl ik met haar meeloop naar de gang. Ik knik en doe de deur open om haar uit te laten. De rode enveloppen liggen op een stapel op mijn bureau, en ik besluit mijn wekker extra vroeg te zetten.

Als de wekker de volgende ochtend gaat, kan ik dan ook maar moeilijk mijn bed uit komen. Maar zodra ik in mijn ogen wrijf en de stapel kaarten zie liggen, moet ik meteen weer lachen bij het idee dat die jongens straks denken dat er iemand op ze is!

Ik sluip in mijn ochtendjas naar beneden. De straat is nog helemaal uitgestorven. Margreet is in haar nachtpon de straat overgestoken en samen sluipen we langs de huizen van de jongens. Zo stil als we kunnen gooien we de kaarten in de brievenbus en rennen direct daarna naar huis om ons aan te kleden.

Wanneer we ’s middags uit school komen, gaan we dan ook expres op het speelpleintje rondhangen om te kijken of de jongens onze kaarten al hebben gelezen.

‘Daar loopt Julian,’ giechelt Margreet en ze knikt

naar de stoep aan de overkant. Julian ziet ons ook en voor het eerst in zijn leven kijkt hij me recht aan en geeft me zelfs een soort van knipoog.

‘Huh? Zag je dat?’ fluister ik tegen Margreet. ‘Die Julian keek heel raar naar mij!’

Margreet kan haar lach niet goed inhouden.

‘Misschien wil hij een lik aan zijn beugel!’ giechelt ze.

Ik moet ook lachen en koppeltjeduikel over het klimrek om zo min mogelijk te laten merken.

‘Daar zijn Max en Sjoerd ook!’ zegt Margreet. Ik kijk meteen opzij, want dat is wel heel erg toevallig! Die jongens zijn anders bijna nooit op het plein en nu zijn ze er ineens allemaal. Max kijkt naar me en glimlacht, en Sjoerd kijkt ook en haalt zijn hand door zijn haar.

‘Misschien wil Max dat je even op zijn warme schoot komt zitten,’ lacht Margreet, maar ik maak me nu toch een beetje zorgen. Ze kijken toch duidelijk naar mij en niet naar Margreet.

‘Waarom kijken ze nou steeds naar mij? Ze kunnen toch niet weten dat ik die kaarten heb geschreven!’ sis ik tegen Margreet.

Margreet schudt eerst haar hoofd en dan schiet haar plotseling iets te binnen. ‘Je hebt toch wel gegumd?’ vraagt ze.

‘Wat gegumd, die namen bedoel je?’

Margreet slikt. ‘Ja, en je eigen naam? Ik moest die kaarten toch verdelen, toen heb ik binnenin de naam van de jongens geschreven en aan de achterkant onze namen.’

Ik spring boos van het rek. ‘Waarom heb je dat niet duidelijk verteld van tevoren!’

De drie jongens staan een eindje verderop nog steeds verliefd naar mij te lachen. Ik word helemaal misselijk van het idee dat niet alleen zij, maar nog zeven andere sukkels de Valentijnskaart met mijn naam achterop gekregen hebben.

‘Teuw!’ zeg ik met een vies gezicht. Ik besluit dat ik niet langer op het pleintje wil blijven hangen en

been met grote stappen terug naar huis. De komende tijd kan ik maar beter even bij de speelplaats uit de buurt blijven.

Als ik bijna thuis ben, rukt Kees de voordeur open met een stapel rode enveloppen in zijn hand. ‘FLOOR! FLOOR!’

Je hebt wel tien Valentijnskaarten gehad!’ gilt hij. Hij is zo te zien voor het eerst in zijn leven onder de indruk van mij.

‘Ik wist helemaal niet dat jij zo populair was. Van wie zijn ze? Van wie zijn ze?’ roept Kees als ik de stapel uit zijn handen heb getrokken.

‘Dat weet je nooit met Valentijn,’ zeg ik geheimzinnig en ik maak de eerste kaart open. ‘Die jongens zijn waarschijnlijk niet zo dom geweest dat ze hun naam eronder gezet hebben!’ grinnik ik.

